

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.371/2021/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. G. H. pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Balogh Ádám ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 7.P.20.119/2020/32. számú ítélete ellen a felperes 34. sorszám alatt előterjesztett és 36. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperes által az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltséget 635 000 (hatszázharmincötezer) forintra leszállítja, és megállapítja, hogy a teljes peresztes felperes pártfogó ügyvédjének elsőfokú díját a felperes viseli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127 000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a teljes peresztes felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes, 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket pedig az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperest a D.-i V.-i B. a 20... m.... 5. napján jogerőre emelkedett 31.P....09../20../4. számú ítéletével cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte. A D.-i V.-i B. – a D.-i T. 1.Pf.21.0../20../1.. számú határozatával helybenhagyott – 31.P.23.7../20../8. számú ítéletével a felperes cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezését cselekvőképességet általános jelleggel, minden ügycsoport tekintetében korlátozó gondnokság alá helyezésre módosította, valamint mellőzte a felperes választójogból való kizárását. A D.-i J. – a D.-i T. 1.Pf.20.4../20../3. számú ítéletével helybenhagyott – 25.P.22.8../20../6.. számú ítéletével a cselekvőképességet részlegesen korlátozó gondnokság alá helyezést hatályában fenntartotta – egyebek mellett – hatósági, bírósági eljárásokkal összefüggő jognyilatkozatok megtétele ügycsoportban.

[2] Az Emberi Erőforrások Minisztériuma (a továbbiakban: az EMMI) a 20... á..... 2.. napján kelt 216..-2/20... számú végzésével a H.-B. M.-i K. D.-i J.-i H. J.-i Gy.-t mint elsőfokú és a H.-B. M.-i K. Sz. és Gy.-t mint másodfokú gyámhatóságot kizárta a felperes gondnoksági ügyében indult eljárásokból, egyben a további eljárások lefolytatására

másodfokú gyámhivatalként kijelölte a B.-A.-Z. M.-i K. Sz. és Gy.-t, amely elsőfokú szervként a M.-i J.-i H. J.-i Gy.-t jelölte ki. A M.-i J.-i Gy. a BO-0.C/GY/0002.-8./20... számú határozatával 20... á.... 4. napján H. L.-né rendelte ki a felperes hivatásos gondnokául, aki az alperessel 20... á.... 1.. napján kötött megbízási szerződésben vállalta a gondnoki feladatok ellátását oly módon, hogy e tevékenységét a járási gyámhivatal felügyeli.

[3] A felperes a D.-i T.-en 20... m.... 1.-án – 7.P.20.5../20... szám alatt – keresetet terjesztett elő, amelyben 908 946 790 Ft sérelemdíj egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni jelen per alperesét és további két természetes személyt. Arra hivatkozott, hogy az általa megjelölt alperesek megfosztották őt az alanyi jogon járó pártfogó ügyvédi képviseletől, ezáltal az igényei bírósági úton való érvényesítésének lehetőségétől.

[4] Miután a törvényszék tájékoztatta őt a kötelező jogi képviseletről és a pártfogó ügyvédi képviselet feltételeiről, a felperes pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be az D.-i J.-i H. I.-i O.-hoz, amelynek felhívására H.- L.-né gondnok úgy nyilatkozott, hogy a kérelmet nem támogatja, a pereskedéshez nem járul hozzá. Erre tekintettel e hatóság a 2019. július 16. napján kelt H./JST../01...-5/20... számú határozatával a felperes pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmét elutasította. A határozatát azzal indokolta, hogy a cselekvőképességet korlátozó gondnokság alatt álló felperes jognyilatkozatának érvényességéhez a bíróság ítéletében meghatározott ügycsoportok esetén a gondnokának hozzájárulása szükséges, aki azonban a kérelem benyújtásához nem járult hozzá. Bár a felperes e határozat bírósági felülvizsgálatát kérte, a keresetlevelét a D.-i T. a 7.P.20.9../20... számú végzésével visszautasította, amely a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.049/2020. számú végzése folytán jogerőre is emelkedett.

[5] A D.- T. a 20... o..... 8. napján jogerőre emelkedett 7.P.20.5../20../5. számú végzésével a felperes keresetlevelét visszautasította. A határozatát azzal indokolta, hogy a felperes erre irányuló felhívás ellenére sem pótolta a hiányzó jogi képviseletét, ezért a keresetlevelet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: a Pp.) 176. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján vissza kellett utasítani.

[6] A felperes módosított keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperes megsértette az élethez, a testi épséghez, az egészséghez és az egyenlő bánásmódhoz való jogát azzal, hogy a D.-i T. előtt 7.P.20.5../20... szám alatt folyamatban volt perben nem biztosította számára az alanyi jogon járó pártfogó ügyvédi képviseletet, továbbá nem szorította rá az alkalmazásában álló hivatásos gondnokot arra, hogy támogassa az általa kezdeményezett eljárásokat. A keresete kiterjedt arra is, hogy a bíróság kötelezze az alperest 908 946 790 Ft sérelemdíj és járulékai megfizetésére.

[7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy nem sértette meg a felperes személyiségi jogait, mert a felperes gondnoksági ügyeiből kizárták, egyedi ügyekben pedig egyébként sem adhatott volna utasítást a gondnok részére.

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1 270 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy 1 500 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket az állam visel.

[9] A határozatát azzal indokolta, hogy amennyiben a közhatalmat ellátó szerv a jogszabály keretein belül marad, és ennek megfelelően, szabályszerűen jár el, az a jogellenességet, így a személyiségi jogsértés megvalósítását is kizárja. Bár az alperes pártfogó ügyvéd iránti kérelmet elutasító határozatának felülvizsgálata közigazgatási bírói útra tartozik, az alperes e kérelmet jogszerűen utasította el, mert annak érvényességéhez a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: a Ptk.) 2:20. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes gondnokának hozzájárulása lett volna szükséges, aki azonban a kérelemhez nem járult hozzá, így az nem volt teljesíthető. A pártfogó ügyvédi képviselet nem alanyi jog, az ugyanis csak a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: a Jst.) 12-16. §-aiban írt feltételek fennállása esetén engedélyezhető. Emellett a pártfogó ügyvédi képviselet nem tartozik a személyiség lényegi részéhez sem, ezért annak megtagadása esetén nem alkalmazhatóak személyiségvédelmi eszközök. A bírósághoz fordulás joga szintén nem minősül az emberi létből, az emberi méltóságból levezethető személyiségi jognak, ezért ennek megsértése esetén sem igényelhető személyiségvédelem.

[10] Érvelése szerint az alperest nem terheli felelősség a felperes gondnokának kiválasztásáért, mert az EMMI kizárta őt a felperes gondnoksági ügyeiből, így H. L.-ét nem ő rendelte ki a felperes gondnokául. A kizárás folytán a gondnok tevékenységét szintén nem az alperes, hanem a B.-A.-Z. M.-i K.felügyelte, így az alperes nem felel a gondnok felügyeletének esetleges elmulasztásáért sem. A gondnok a pereskedéshez való hozzájárulás megtagadásával egyébként sem sértette meg a felperes személyiségi jogait, hanem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A D.-i J. 2..P.22.8../20../60. számú ítélete szerint ugyanis a felperes a patológiás mértékű igazságkeresése folytán nem képes az általa indított bírósági és más hatósági eljárások során az érdekeinek megfelelően eljárni, ezzel saját magát károsodás veszélyének teszi ki. Ebből adódóan a hivatásos gondnok feladata nem az, hogy felülbírálat és kritika nélkül támogassa a felperes keresetindítását, hanem az, hogy ne járuljon hozzá a parttalan, megszövegezése és tartalma alapján eleve eredménytelennek tűnő jognyilatkozatokhoz.

[11] Mivel az alperes sérelmezett magatartásai nem volt jogellenesek, azok nem sérthették a felperes egészséghez fűződő jogát, ezért mellőzte a felperes e körben előterjesztett bizonyítási indítványainak teljesítését. Az alperes magatartásai nem ütköztek a hátrányos megkülönböztetés tilalmába sem, hiszen azok egyrészt jogszerűek voltak, másrészt a cselekvőképességében korlátozott felperes érdekeit védték. Erre tekintettel az alperes nem sértette meg a felperes Ptk. 2:42. §-ában foglalt általános személyiségi jogát sem.

[12] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte az alperes jogi képviselői munkadíjból álló elsőfokú perköltségének megfizetésére, amelyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: az R.) 3. §-ának (6) bekezdése alapján a perértékhez igazodó jogszabályi minimumra mérsékelte. Megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján által a költségmentes felperes helyett az állam viseli.

[13] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme arra irányult, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, és adjon helyt a keresetnek. A másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[14] Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság a gondnokságának legutóbbi felülvizsgálata során született ítélet és az ekkor beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján tényként állapította meg, hogy őt patológias mértékű igazságkeresés jellemzi. Rámutatott, hogy egyetlen jogszabály sem korlátozza a megindítható eljárások számát, elévülési időn belül annyi pert lehet indítani, amennyi szükséges. Kifejtette, hogy sohasem ok nélkül pereskedik, továbbá mindig eleget tesz a bírói felhívásoknak, így a magatartása nem minősíthető sem rosszhiszeműnek, sem pedig perelhúzóknak. Nincs kóros mértékű perlekedési hajlama. Az általa indított eljárásokat képes végigvinni, azokat sokszor meg is nyerte. A környezete segíti és támogatja őt az eljárási kötelezettségeinek teljesítésében, így esetleges pervesztessége nem veszélyezteti a lakhatását.

[15] Érvélese szerint az alperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy őt a gondnok magatartása miatt nem terheli felelősség, hiszen H. L.-né vele állt megbízási jogviszonyban. Az alperes kilépett a jogszabályi keretek közül, amikor elutasította a pártfogó ügyvéd iránti kérelmét, ehhez ugyanis nem volt szükség a gondnokának hozzájárulására, mert korlátozott cselekvőképesként a Ptk. 2:20. §-a (3) bekezdésének a) pontja, 2:54. §-ának (2) bekezdése, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6., 13., 14. és 17. cikkei alapján enélkül is joga volt személyiségi jogi pert indítani, és ehhez pártfogó ügyvédi képviselőt kérni. Mivel megfelelt a jogszabályi feltételeknek, e kérelme alapos lett volna, így megillette őt a pártfogó ügyvéd. Ennek megtagadása sértette a bírósághoz fordulás jogát, amely személyiségi jog, így alappal követelt személyiségvédelmet.

[16] Kifejtette, hogy a gondnokának feladata az általa megindított keresetek támogatása. Megfelelő képzettség hiányában a gondnok nem jogosult megszüntetni a beadványait, ellenkező esetben megsérti a személyiségi jogait. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az egészséghez fűződő jogában bekövetkezett sérelmet, és elutasította az e körben előterjesztett bizonyítási indítványait. Érvélese szerint az alperes és a gondnok magatartása folytán sérült egyenlő bánásmódhoz fűződő joga is.

[17] Rámutatott, hogy a megítélt elsőfokú perköltséget – csekély havi jövedelme folytán – önhibáján kívül képtelen megfizetni, utalt ugyanakkor arra is, hogy annak mértéke az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységhez képest eltúlzott.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a felperes fellebbezésében foglalt okokból jogszabálysértően utasította-e el a keresetet. Ennek eredményeként a fellebbezést a per érdemét illetően alaptalannak, a perköltség tekintetében viszont részben alaposnak találta.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg, azt az ítéltábla csupán azzal egészítette ki, hogy hivatalos tudomása alapján a D.-i T. a felperesnek az alperes H./JST../012../5/20... számú határozatával szemben előterjesztett keresetlevelét a 7.P.20.9../20... számú végzésével visszautasította, amely a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.049/2020. számú végzése folytán jogerőre is emelkedett. Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy az alperes nem sértette meg a felperes a személyiségi jogait. Az ítéltábla túlnyomórészt egyetértett az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket – a fellebbezés tükrében – az alábbiak szerint pontosít.

[21] A felperes mindenekelőtt azt sérelmezte, hogy az alperes elutasította a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmét. Azt azonban, hogy e kérelem elutasítása szabályszerű volt-e vagy nem, a személyiségi jogi perben eljáró bíróság – az elsőfokú ítéletben foglalt érveléssel egyezően – nem vizsgálhatta meg. Ahogy arra a Kúria legutóbb a Pfv.IV.21.568/2019/3. számú ítélet indokolásának [28] pontjában rámutatott: „a következetes és teljesen egyértelmű bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél és szerepénél fogva alkalmatlan bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére, de még véleményezésére is. A jogrendszer nem megengedhető megkettőződésére vezetne az, ha más jogterületeken még eldöntetlen jogviták befolyásolására lenne felhasználható a személyiségi jogi per, vagy más jogterületeken már eldöntött jogviták tekintetében egyfajta jogorvoslati fórumként funkcionálna. Az erre irányuló igényeket a személyiségi jogi perekben eljáró bíróságok következetesen elutasítják.” Mindez azt jelenti, hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem elutasítását jelen perben csak akkor lehetett volna jogszabálysértőnek tekinteni, ha a felperes e határozattal szemben jogorvoslati kérelmet terjesztett volna elő, amelynek eredményeként a közigazgatási ügyben eljáró bíróság jogellenesnek minősítette volna az alperes döntését. Bár a felperes élt a jogorvoslati jogával, az nem vezetett eredményre, a D.-i T. ugyanis az alperes határozatával szemben benyújtott keresetlevelet jogerősen visszautasította. Erre tekintettel a felperes jelen perben nem hivatkozhatott arra, hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem elutasítása jogellenes volt, enélkül pedig nem tarthatott igényt személyiségvédelemre sem.

[22] Mindezek miatt ebben az eljárásban nem kellett állást foglalni abban a kérdésben, hogy az alperes a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem benyújtásához jogszerűen követelte-e meg a felperes gondnokának hozzájárulását vagy nem. Ezért az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítéletből azt az érvelést, amely szerint az alperes ezen eljárási cselekménye jogszerű volt, ugyanakkor figyelmen kívül hagyta a felperes azon irreleváns fellebbezési hivatkozását is, amely szerint az alperes a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelemhez jogellenesen kért gondnoki hozzájárulást. Az e körben kialakult jogvitát ugyanis egy személyiségi jogi perben nem lehetett sem eldönteni, sem pedig véleményezni.

[23] Az elsőfokú bíróság – a fellebbezési érveléssel szemben – helyesen hivatkozott arra, hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezéséhez és a bírósághoz forduláshoz való jog nem személyiségi jogok, ezek megsértése esetén tehát nem lehet alkalmazni a személyiségi jogsértés jogkövetkezményeit. Az állandó bírói gyakorlat szerint a személyiségvédelmet egyébként is csak olyan eljárási szabálysértés alapozhatta volna meg, amelyet a fél személyiségének lényegét adó ismérvek miatt követtek el (BH2008.12.), arra utaló bizonyíték azonban nem volt, amely azt támasztotta alá, hogy az alperes kifejezetten a felperes személyiségének valamely lényeges tulajdonsága miatt utasította el a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmet. Ezért a felperes erre alapított keresete akkor sem foghatott

volna helyt, ha a per során vizsgálni lehetett volna az alperes elutasító döntésének jogszerűségét, és ennek eredményeként azt lehetett volna megállapítani, hogy eljárási szabálysértés történt.

[24] Bár a felperes sérelmezte azt is, hogy az alperes nem szorította rá a gondnokát az általa kezdeményezett eljárások jóváhagyására, az elsőfokú bíróság az erre alapított keresetet is jogszerűen utasította el. Az nem vitás tény ugyanis, hogy az EMMI – H. L.-né gondnok kirendelése előtt – kizárta az alperest a felperes gondnoksági ügyeinek elintézéséből, egyértelműen alátámasztja, hogy az alperest nem terheli felelősség a gondnok kiválasztásáért, felügyeletéért és utasításokkal való ellátásáért, e tevékenységeket ugyanis nem ő, hanem a helyette kijelölt hatóság végezte. Mindezt nem érinti az a körülmény, hogy H. L.-né a kizárást megelőzően kötött megbízási szerződés alapján az alperessel állt jogviszonyban, ettől függetlenül ugyanis az alperes a felperes gondnoksági ügyeiben – kizárás folytán – egyáltalán nem járhatott el, vagyis nem választhatta ki, nem felügyelhetette és nem is utasíthatta a gondnokot. Erre tekintettel nem volt jelentősége annak, hogy a gondnok egyébként a felperes érdekeinek megfelelően járt-e el akkor, amikor nem adott hozzájárulást a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem előterjesztéséhez, az alperes ugyanis a kizárását követően kirendelt gondnok magatartásáért nem tartozik felelősséggel. Ezért az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítéletből azt az érvelést is, amely a gondnok eljárásának jogszerűségére és a felperes egészségi állapotára vonatkozott.

[25] Mivel a felperes által sérelmezett magatartások nem sértették a személyiségi jogait, szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy ezzel okozati összefüggésben romlott-e a felperes egészsége vagy nem. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el a felperes e körben előterjesztett bizonyítási indítványait.

[26] A felperes fellebbezése ugyanakkor az elsőfokú perköltség körében részben megalapozott volt. Az R. 3. §-ának (6) bekezdése ugyanis számszerű korlátok nélkül lehetővé teszi, hogy a bíróság mérsékelhesse az R. 3. §-ának (2) bekezdése alapján kiszámított jogi képviselői munkadíjat akkor, ha annak összege nem áll arányban a kifejtett tevékenységgel. Márpedig az elsőfokú bíróság által megítélt munkadíj az alperes ügyvédje által végzett munkához képest eltúlzott volt, hiszen csupán egy közepes tartamú előkészítő iratot nyújtott be (13. sorszámú ellenkérelem), és csak két rövid tárgyaláson vett részt (25. és 32. sorszámú jegyzőkönyvek). Ezzel a tevékenységgel – a magas perértéket is figyelembe véve – 500 000 Ft munkadíj állt arányban, amelyre az ítéltábla az R. 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenységet terhelő általános forgalmi adót, így az alperesnek járó jogi képviselői díjat 635 000 Ft-ra szállította le.

[27] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta megállapítani: a felperes pártfogó ügyvédjének elsőfokú díját melyik fél viseli (Pp. 101. §-ának (3) bekezdése), ezért rögzítette, hogy a pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének elsőfokú díját a felperes viseli (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése). Azt a kérdést, hogy e díjat a felperestől – a költségmentességére tekintettel – az állam átvállalja-e, a jogi segítségnyújtó szolgáltatnak kell eldöntenie.

[28] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt módon – részben – megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[29] A felperes fellebbezése a per érdemét illetően nem vezetett eredményre, így a másodfokú eljárásban is teljes peresztes lett. Ezért az ítéltábla kötelezte őt az alperes jogi képviselői díjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése). Ennek összegét az R. 3. §-ának (6) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 100 000 Ft + áfa, azaz 127 000 Ft-ra mérsékelte, ez állt ugyanis arányban az alperes ügyvédje által kifejtett tevékenységgel, aki csupán egy rövid tartamú fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, amelyben megismételte az elsőfokú eljárásban előadott érveit.

[30] Megállapította, hogy a teljes peresztes felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú díját a felperes viseli (Pp. 101. §-ának (3) bekezdése, 83. §-ának (1) bekezdése). Azt a kérdést, hogy e díjat a felperestől – a költségmentességére tekintettel – az állam átvállalja-e, a jogi segítségnyújtó szolgáltatnak kell eldöntenie.

[31] A le nem rótt fellebbezési illetéket a peresztes, de költségmentes felperes helyett az állam viseli (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (6) bekezdése).

Debrecen, 2022. január 11.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró